

Arrest

nr. 64 633 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou een soennitisch moslim zijn afkomstig van Mosul. U zou uw hele leven tot aan uw vertrek uit Irak in de Karama wijk in Mosul hebben gewoond samen met uw moeder en uw broer. Uw vader was overleden. Uw broer was een student aan de universiteit van Mosul. U zelf zou één jaar naar de lagere school zijn gegaan. Nadien zou u, tot uw vijfentwintigste, in de winkel van uw ouders hebben gewerkt. Daarna zou u CD's hebben verkocht in de Bazaar in Hay Karama. Uw broer zou een relatie zijn begonnen met een Arabisch meisje uit de buurt. Haar familie zou lid zijn van de extremistische groepering Ansar al Sunna. Begin maart 2010 zou u een dreigbrief hebben ontvangen van Ansar Al Sunna. U en uw broer werden in die brief bedreigd. Jullie moesten Mosul verlaten omdat uw broer een relatie was begonnen met het Arabische meisje. Een maand later, op 10 april 2010, kregen jullie opnieuw een dreigbrief van Ansar Al Sunna. U gaf de

brief aan uw oom die er mee naar de politie ging. Uw broer had u verteld dat hij de relatie met het Arabische meisje had stopgezet. Op 16 april 2010 werd uw broer voor uw huis vermoord, volgens u omdat hij verliefd was op het Arabische meisje. Na de begrafenis van uw broer op 16 april 2010 gingen u en uw moeder naar uw oom, die ook in Karama woonde. De volgende dag kregen jullie het nieuws te horen dat jullie huis in brand was gestoken. Uw moeder zou daarop naar het huis zijn gaan kijken. U zou nog diezelfde dag, op 17 april 2010, Mosul hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 29 april 2010 aankwam en de dag nadien asiel aanvraagde. Na uw vertrek uit Mosul zou u niets meer van uw moeder hebben vernomen. U weet niet wat er met haar is gebeurd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van een dreigbrief dd. 10/04/2010 voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u uw ganse leven tot 17 april 2010 in Mosul hebben gewoond en gewerkt. U hebt weliswaar enige kennis van de geografie van Mosul, maar op meerdere essentiële kennisvragen geeft u onvoldoende en foutieve antwoorden waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering, als zou u in Mosul zijn geboren en getogen, ernstig in het gedrang komt.

Zo beweert u foutief dat Faisaliya, de wijk waar u soms naar toe ging met vrienden, aan de andere kant dan de kant van de Karama wijk ligt (CGVS, 16/11/2010, p.10). Volgens onze informatie ligt Faisaliya aan dezelfde kant van Mosul als de Karama wijk. Verder situeert u ook Bab al top, het oude bekende centrum van Mosul, aan de verkeerde kant namelijk aan de kant van de bossen, aan de kant van de Karama wijk (CGVS, 16/11/2010, p.11). Ook over de Shuhada brug, die u nam om naar de andere kant van Mosul te gaan (CGVS, 16/11/2010, p.10), legt u foutieve verklaringen af. Volgens uw verklaringen ligt de Shuhada brug of de derde brug in het midden van de stad. Volgens uw tekening is de Shuhada brug de middelste van de vijf bruggen in Mosul. (CGVS, 16/11/2010, p.10, zie ook uw tekening). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, ligt de Shuhada brug niet in het midden van Mosul maar eerder ten noorden van de stad. Ze is alleszins niet de middelste brug van de vijf bruggen. Verder beweert u dat het Mosul hotel en de bossen aan één en dezelfde kant van de Shuhada brug liggen (CGVS, 16/11/2010, p.10). Dit klopt evenmin met onze informatie. Het Mosul hotel en de bossen (Ghabat) liggen elk aan een andere kant van de Shuhada brug.

Ook over de ligging van de andere bruggen legt u foutieve verklaringen af. U verklaarde dat de bruggen over de Tigris als volgt liggen: de eerste brug (Jisr Khadim of Hadith brug), Hurriya brug, Shuhada brug, Rabea brug en Ghames brug (CGVS, 16/11/2010, p.11). Na de pauze wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat u zich heeft vergist en dat de Hurriya brug en de Ghames brug omgekeerd liggen (CGVS, 16/11/2010, p.13). Volgens onze informatie zijn beide verklaringen over de ligging van de bruggen foutief: van zuid naar noord liggen de bruggen zoals volgt: Rabea brug, Hurriya brug, de Khadim brug, de Qadissiya brug en de Shuhada brug. Ook over de rijrichting van de bruggen stroken uw verklaringen niet met de informatie van het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat men alle bruggen, ook de Hurriya brug, in beide richtingen kan nemen behalve de Khadim brug (CGVS, 16/11/2010, p.12). Volgens onze informatie geldt er echter op de Hurriya brug slechts éénrichtingsverkeer. Nog volgens uw verklaringen, zijn de bruggen altijd open en worden die nooit afgesloten (CGVS, 16/11/2010, p.12). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal was de Hurriya brug nochtans voor veiligheidsredenen lange tijd gesloten.

Ook over de etnische samenstelling van Mosul legt u verklaringen af die niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Op de vraag of er in Mosul een kant is waar er meer Koerden dan Arabieren wonen, antwoordt u ontkennend (CGVS, 16/11/2010, p.15). Volgens onze informatie wordt Mosul ook etnisch in twee gedeeld en wonen er aan de linkerkant voornamelijk Koerden en aan de rechterkant voornamelijk Arabieren. Dat u, die beweert geboren en getogen te zijn in Mosul, dat niet weet is, zeker gezien de recente spanningen tussen Koerden en Arabieren, zeer opmerkelijk.

Verder legt u ook over de val van het regime van Saddam Hussein foutieve verklaringen af. Zo beweerde u dat Mosul op 9 april 2003 door de Amerikaanse en Koerdische troepen werd ingenomen en dat Mosul voor Bagdad werd ingenomen (CGVS, 16/11/2010, p. 16-17). Dit klopt echter niet met de informatie van het Commissariaat-generaal. Mosul werd op 11 april 2003 ingenomen en dat gebeurde nadat Bagdad was ingenomen. Vervolgens beweerde u dat de meeste Peshmerga's (Koerdische strijders) eind 2003 zijn teruggekeerd naar Noord-Irak en dat er nog maar zeer weinig Peshmerga's waren in Mosul na de val in 2003 (CGVS, 16/11/2010, p.18). Nog volgens uw verklaringen zijn enkel de Irakese politie en de Amerikanen verantwoordelijk voor de veiligheid in Mosul. U beweert bovendien dat u niet heeft gezien dat de Peshmerga's zich bezig houden met de veiligheid in Mosul

(CGVS, 16/11/2010, p.19). Volgens onze informatie zijn de Peshmerga's nochtans prominent aanwezig in Mosul. Zeker aan de linkerkant van Mosul, waar Karama ligt, hebben ze de veiligheid in handen. Dat u beweert dat er maar zeer weinig Peshmerga's zijn is dan ook zeer opmerkelijk voor iemand die beweert na de val tot april 2010 in Mosul te hebben gewoond en gewerkt. Ook uw bewering dat u niet weet of er kantoren van de belangrijkste Koerdische partijen, de KDP (Koerdisch Democratische Partij) of de PUK (Patriottische Unie Koerdistan) zijn in Mosul en dat u geen PUK en KDP kantoren hebt gezien in Mosul is zeer ongeloofwaardig (CGVS, 16/11/2010, p.18). Na de val van het voormalige regime werden er immers overal kantoren van de KDP en PUK opgericht in Mosul. Verder beweert u dat er geen kantoor van de PUK in Karama is (CGVS, 16/11/2010, p.19), terwijl volgens onze informatie het hoofdkantoor van de PUK in Karama is gelegen. Ook zeer opmerkelijk is uw bewering als zou er na de val nooit een avondklok zijn ingesteld in Mosul (CGVS, 16/11/2010, p.20). Dit klopt allerminst met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In Mosul werd na 2003 meerdere keren een avondklok ingesteld. Dat u, die beweert dat hij elke dag van 's morgens tot 's avonds ging werken op de markt, (CGVS, 16/11/2010, p.6, p.9) dit niet weet is zeer ongeloofwaardig. Verder beweert u verkeerdelijk dat Atheel Al-Nujafi reeds lang, van vòòr 2008, gouverneur is van Mosul (CGVS, 16/11/2010, p.20-21). Dit klopt evenmin met onze informatie. Atheel Al-Nujafi is maar gouverneur van Mosul sinds de laatste provincieverkiezingen van 31 januari 2009. Bovenstaande vaststellingen maken uw bewering, als zou u op het moment van de val en in de periode nadien tot april 2010 in Mosul hebben verbleven, zeer ongeloofwaardig.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat u geen documenten kan voorleggen ter staving van uw identiteit. U legt slechts een kopie van een nationaliteitsbewijs voor, waarvan de authenticiteit niet kan worden ingeschat en waaraan dus ook geen bewijskracht kan worden gehecht. Bovendien geeft u een verkeerde beschrijving van hoe uw Irakese identiteitskaart eruit zag. U beweert dat de Irakese identiteitskaart een effen witte of effen beige achtergrond heeft (CGVS, 16/11/2010, p. 8). Dit klopt niet met de informatie van het Commissariaat-generaal. Dat een Irakees die beweert heel zijn leven in Mosul te hebben gewoond, een verkeerde beschrijving geeft van zijn identiteitskaart laat weinig ruimte geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit Centraal-Irak.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over de beroepen die u in Mosul zou hebben uitgeoefend. Op de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u dat u werkzaam was als arbeider in de bouw. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u nooit als arbeider in de bouw hebt gewerkt, dat u enkel in de winkel van uw ouders en als CD verkoper op de markt hebt gewerkt (CGVS, 16/11/2010, p.6). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u dat niet hebt gezegd en dat die fout zeker door de tolk is gebeurd (CGVS, 16/11/2010, p.6). Dit is echter geen aanvaardbare verklaring. Er is toch wel een zeer groot verschil tussen een bouwarbeider en een CD verkoper. Ook over het moment waarop uw vader zou zijn overleden legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u ingevuld dat uw vader in 2003 is overleden. Terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in 1997 is overleden (CGVS, 16/11/2010, p.3). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot april 2010 in Mosul (Centraal-Irak). Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in 2010 in Mosul zou hebben gekend, volledig ondermijnd. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De ongeloofwaardigheid omtrent uw bewering als zou u gans uw leven tot april 2010 in Mosul hebben verbleven, maakt dat het CGVS niet in staat is om een correct beeld te vormen van uw profiel, de exacte regio van waar u afkomstig bent en de plaats(en) waar u de voorbije jaren hebt verbleven, van een eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in Irak of daarbuiten waarover u mogelijks kan beschikken. Bijgevolg is het niet mogelijk in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en kan u de status van subsidiaire beschermd niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het gaat om kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, bijgevolg hebben ze een zeer geringe bewijswaarde. De dreigbrief kan bovendien door eender wie en eender waar zijn opgesteld en hier kan geen geloof worden aan gehecht, gezien bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij zijn hele leven in Mosul zou hebben gewoond en gewerkt. Hij betoogt dat de aangestelde tolk een tolk Badini was, die niet goed zijn taal Sorani machtig was. Hierdoor is verkeerde informatie gegeven aan de dossierbehandelaar zodat de feitelijke voorstelling zoals weergegeven in het gehoorverslag niet volledig overeenkomt met zijn verklaringen. Verzoeker haalt aan dat dit eveneens het geval was met zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter invulling van de vragenlijst. Hij stelt dat hij hier melding van maakte tijdens zijn gehoor (p.6 gehoorverslag). Op de DVZ werd immers foutief opgenomen dat verzoeker zou gewerkt hebben in de bouw terwijl hij dit absoluut niet verklaard heeft; hij werkte in de winkel van zijn ouders en vervolgens verkocht hij CD's. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bijgevolg niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd in het afnemen en registreren van zijn verklaringen waardoor een verkeerde feitenbevinding is weergegeven. Het CGVS schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 en 48 en volgende van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Het CGVS beging volgens hem een manifeste beoordelingsfout wat een schending is van de zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Betreffende het onderzoek van de asielaanvraag stelt verzoeker dat hij tot in detail verhoord werd betreffende zijn afkomst en dat uit al zijn verklaringen slechts de foutieve of twijfelachtige antwoorden werden opgenomen in de beslissing. Zijn correcte of bevestigende verklaringen werden weggelaten terwijl deze juist zijn geografische kennis over Mosul bevestigen. Verzoeker wijst erop dat het CGVS dit zelfs toegeeft in haar beslissing. Hij stelt dat hij een hele hoop vragen heeft gehad betreffende de ligging van verschillende wijken, bruggen en andere in Mosul en dat hij slechts enkele plaatsen verkeerd gesitueerd heeft of de verkeerde naam heeft gegeven.

Verzoeker wijst erop dat de informatiebron die door het CGVS gecontacteerd werd zijn antwoord betreffende de bruggen begint met: "*your questions are really not easy....*". Hij stelt dat, indien de bron van het CGVS deze mening al is toegedaan, niet kan verwacht worden dat verzoeker, die slechts één jaar naar school is gegaan, een foutloos antwoord zou geven. Deze bron geeft zelf aan dat de bruggen meestal worden genaamd volgens het tijdstip van ontstaan: de eerste, de tweede, etc. Deze nummering is niet gelijk aan de geografische nummering zodat detailvragen hieromtrent onvermijdelijk verwarring uitlokken. Verzoeker meent dat het dan ook niet verwonderlijk is dat er incorrecte antwoorden werden gegeven. Hij wijst erop dat hij blijkens pagina 11 van het gehoorverslag veel andere geografische details heeft gegeven welke hij eveneens illustreerde met een weergave op kaart. Verzoeker haalt aan dat hij tevens in detail de verschillende moskeeën van Mosul (p.13 gehoorverslag) en de munt die tegenwoordig in omloop is (p.15 gehoorverslag) beschrijft. Volgens hem houdt het CGVS hier absoluut geen rekening mee in de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker voegt bij voorliggend verzoekschrift nieuwe stukken toe, namelijk een "witte kaart" (stuk 3), waarop de opgenomen gegevens duidelijk zijn identiteit aantonen, en een overlijdensattest van het ziekenhuis ter bevestiging van de dood van zijn broer en de omstandigheden waarin dit gebeurde (stuk 4). Hij haalt in dit verband aan dat zijn asielrelaas niet werd onderzocht door het CGVS wegens de vermeende ongelooftwaardigheid aangaande zijn verblijf.

Betreffende de grond van de weigering is verzoeker het niet eens met de motivering als zou hij, omwille van de twijfel omtrent zijn exacte afkomst, niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hiervoor in voorliggend verzoekschrift naar de omschrijving van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie. Gezien de commissaris-generaal zijn beslissing steunt op het feit dat de asielaanvraag ongelooftwaardig is wegens de ongelooftwaardigheid van zijn verblijf in Mosul, meent verzoeker dat de beslissing had moeten gesteund zijn op artikel 52 van de vreemdelingenwet, waarin de gronden voor weigering worden voorzien. Daar de uitsluitingsgevallen of niet-toekenningsgronden niet zijn opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 als voorwaarde om aanspraak te kunnen maken op de beschermingsstatuten, meent verzoeker dan ook, minstens gedeeltelijk, in het ongewisse te verkeren betreffende de grond van de beslissing.

2.2.1. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Aangaande verzoekers bewering dat de aangestelde tolk tijdens zijn gehoor op het CGVS een tolk Badini was die niet goed zijn taal Sorani machtig was, moet worden opgemerkt dat verzoeker, die tijdens het gehoor op het CGVS werd bijgestaan door zijn advocaat, niet aantoont dat er communicatieproblemen zijn geweest. Wanneer op het CGVS aan verzoeker uitdrukkelijk aan het begin van het gehoor en eveneens aan het einde van het gehoor gevraagd werd of hij de tolk begreep, heeft hij telkens bevestigend geantwoord (administratief dossier, stuk 5, p.2, p.25). Tevens werd aan het begin van het gehoor op het CGVS aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont evenmin concreet aan in voorliggend verzoekschrift dat de vaststellingen van het CGVS verkeerd of foutief zijn aangehaald of weergegeven of dat de tolk bepaalde verklaringen slecht zou hebben weergegeven of vertaald.

Betreffende verzoekers bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij op het CGVS heeft vermeld dat hij op de DVZ eveneens problemen heeft gekend met de tolk, dient te worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker het gehoorrapport bij de DVZ ondertekend heeft, alsook zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de tolk. Verzoekers verklaringen op de DVZ werden hem voorgelezen, waarbij hem de gelegenheid werd geboden fouten, vergissingen en / of onjuistheden aan te geven en te verbeteren. Verweerder stelt hierbij terecht vast dat verzoeker zijn verklaringen op de DVZ, waarin expliciet staat vermeld dat verzoeker verklaard heeft dat hij als arbeider in de bouw heeft gewerkt, ter goedkeuring heeft ondertekend. Verzoeker kreeg bovendien een kopie van de ingevulde vragenlijst overhandigd en heeft ook, na zijn gehoor op de DVZ en bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS, op geen enkele manier laten weten dat er fouten in zijn verklaringen vermeld staan, hoewel verzoeker hiertoe ruimschoots de kans heeft gehad. In het licht hiervan is het *post factum* opwerpen dat de tolk het Sorani niet goed machtig zou zijn dan ook niet dienstig. Verweerder merkt tevens terecht op dat verzoeker pas bij confrontatie met voornoemde tegenstrijdigheid omtrent zijn beroep, plots opmerkt dat er zeker een fout door de tolk is gebeurd (administratief dossier, stuk 5, p.6). Het louter herhalen van verklaringen zoals reeds afgelegd op het CGVS en waaromtrent reeds uitvoerig is gemotiveerd in de bestreden beslissing, is geenszins dienstig.

De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat of de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van de betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan verzoeker, ongeacht zijn opleiding, de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Dient immers te worden opgemerkt dat een asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar.

Zelfs indien de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de geografische ligging van de bruggen buiten de oordeelsvorming worden gelaten, dan nog blijkt uit het administratief dossier en zoals omstandig weergegeven in de bestreden beslissing dat verzoeker weliswaar enige kennis van de geografie van Mosul heeft, maar op meerdere essentiële kennisvragen een onvoldoende of foutief antwoord geeft. Het blijkt immers dat verzoeker incorrect antwoordde inzake (i) de ligging van de wijk Faisaliya, waar hij soms naartoe zou zijn gegaan met vrienden (ii) de situering van het bekende oude centrum Bab al top (iii) de rijrichtingen en het feit of de bruggen omwille van veiligheidsredenen werden afgesloten (iv) de situering van het Mosul hotel en de bossen (v) de etnische samenstelling (Koerden en Arabieren) van Mosul (vi) de aanwezigheid van Peshmerga's (vii) de aanwezigheid van kantoren van belangrijke Koerdische partijen KDP en PUK in Mosul (viii) de instelling van de avondklok in Mosul.

Tevens werd terecht opgemerkt dat verzoeker geen origineel document kon voorleggen ter staving van zijn identiteit. Verzoeker legde enkel een kopie van zijn nationaliteitsbewijs neer en gaf daarenboven een verkeerde beschrijving van zijn Iraakse identiteitskaart. Bovendien legde verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen af op het Commissariaat-generaal en de DVZ over de beroepen die hij in Mosul zou hebben uitgeoefend en over het moment dat zijn vader zou zijn overleden. Voormelde vaststellingen worden niet dienstig weerlegd, zijn pertinent en blijven derhalve onverminderd gehandhaafd.

Uit het geheel van deze vaststellingen dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit Mosul (Centraal-Irak).

Betreffende verzoekers bewering dat uit al zijn verklaringen slechts de foutieve of twijfelachtige antwoorden werden opgenomen, dat zijn correcte of bevestigende verklaringen werden weggelaten, dat hij slechts enkele plaatsen verkeerd heeft gesitueerd of de verkeerde naam heeft gegeven, dient te worden opgemerkt dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen. Tevens kan een beperkte informatie met betrekking tot de geografische kennis van Mosul er in hoofde van verzoeker op wijzen dat hij tot op een zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht of dat hij via overlevering van derden dergelijke en aanverwante info heeft verkregen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit Mosul kan ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben voorgedaan.

Omtrent de bij het verzoekschrift gevoegde stukken maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij deze stukken niet eerder in de administratieve procedure heeft kunnen neerleggen, gezien de asielaanvraag dateert van 30 april 2010, verzoeker voor het Commissariaat-generaal gehoord werd op 16 november 2010 en deze stukken pas bij voorliggend verzoekschrift overmaakt. Verzoeker doet niet de moeite enige verklaring te geven voor deze laattijdigheid. Daarenboven betreffen deze documenten gescande kleurenkopieën waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook worden deze stukken bij toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen daar ze werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De stelling van verzoeker dat verweerder zich niet op de correcte juridische grond steunde ten einde de asielaanvraag te weigeren, kan niet worden aanvaard. De commissaris-generaal heeft, in overeenstemming met artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de bevoegdheid om verzoeker het vluchtelingenstatuut, in de zin van artikel 48/3, of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of te weigeren en is daarbij gehouden, krachtens het tweede lid van voormeld artikel om de weigeringsbeslissing met redenen te omkleden, met vermelding van de omstandigheden van de zaak; hetgeen in onderhavige zaak is gebeurd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, profiel en herkomst.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn voorgehouden levenslang verblijf, tot april 2010, in Mosul, leidt ertoe dat de Raad niet in de mogelijkheid verkeert om zich een correct beeld te vormen van verzoekers profiel, de exacte regio van waar hij afkomstig is en de plaats(en) waar hij de voorbije jaren heeft verbleven, van een eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in Irak of daarbuiten waarover hij mogelijk kan beschikken. Het verhindert de asielinstanties om een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming en dit is *de facto* toe te schrijven aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft mee te werken teneinde een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hogere vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS